

KUOLEMANRAJATUTKIMUS: TIEDE KOHTAA AIKAIN VIISAUDEN

ja muita kirjoituksia

Antti Savinainen

ANTTI SAVINAINEN

KUOLEMANRAJATUTKIMUS:
TIEDE KOHTAA AIKAIN VIISAUDEN
JA MUITA KIRJOITUKSIA

Antti Savinainen

**Kuolemanraajatutkimus:
tiede kohtaa Aikain viisauden
ja muita kirjoituksia**

BoD – Books on Demand

Helsinki, Suomi

2021

© 2021 Antti Savinainen

Kirjan kannen suunnittelu ja toteutus: Minttu Harju

Taitto: Jukka I. Lindfors

ISBN: 978-952-80-4367-6

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

*Kuolemanraajakokemukset tuovat selkeästi esille, että elämällä on tarkoitus. Tämä tarkoitus vaikuttaa olevan rakastaminen ja oppiminen.** – Dr. Janice Holden

*Tuleva maanpäällinen elämämme näyttäytyy meille. Me näemme, mikä läksy on meille annettu suoritettavaksi tätä uutta elämää varten... Ja hänen sielunsa tuntee: ”Nyt tahdon koettaa paremmin kuin ennen olla puhdas, rehellinen ja rauhallinen sisässäni. Minä tahdon olla rakastava kaikkia kohtaan.”*** – Pekka Ervast

* David Sunfellow (2020). *500 quotes from heaven. Life-changing quotes that reveal the wisdom & power of near-death experiences*. Sivu 114–15.
quotesfromheaven.com [Käännös AS]

** Jouni Marjanen, Antti Savinainen ja Jouko Sorvali (2016). *Kuolema ja kuoleman-jälkeinen elämä. Otteita Pekka Ervastian esitelmistä ja kirjoituksista*. Sivu 101.
Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.

Sisällysluettelo

Esipuhe	7
I Ruusuristiläistä teosofiaa	
Näkökulmia jälleensyntymiseen	9
Karman kahdet kasvot	15
Uusi uskonpuhdistus?	21
II Henkisiä opettajia	
Rudolf Steinerein Henkisen tiedon tie	33
Tapio Kaitaharju – suomalainen tietäjä	47
Paul Bruntonin Yliminää etsimässä	57
Yrjö Kallinen teosofina, pasifistina ja puolustusministerinä	65
III Tieteen ja teosofian rajapinta	
Kuolemanrajatutkimus: tiede kohtaa Aikain viisauden	78
Lasten jälleensyntymismuistojen tieteellinen tutkimus	98
Henkisten harjoitusten tiede	109
Julkaisuluettelo	120

Esipuhe

Teosofinen Seura perustettiin New Yorkissa vuonna 1875 (myöhemmin teosofinen liike on jakautunut lukuisiin seuroihin). Teosofisen Seuran yhtenä tarkoituksena oli tuoda länsimaiden hengettömyyteen Aikain viisautta eli henkistä tietoa ja valoa, joka oli aikaisemmin ollut lähinnä esoteeristen piirien ulottuvilla. Tässä suhteessa keskeisiä ovat opetukset kuolemanjälkeisestä elämästä, karmasta ja jälleensyntymisestä, ihmisten universaalista veljeydestä ja altruistisesta etiikasta. Näitä kysymyksiä tarkastellaan luvussa *Ruusuristiläistä teosofiaa*, jolla tarkoitan Ruusu-Ristin perustaja Pekka Ervastian (1875–1934) ajattelua sellaisena, kuin olen sitä ymmärtänyt. Luvussa *Henkisiä opettajia* esitellään muutamien henkisten opettajien tai henkisesti heränneiden ihmisten ajattelua ja elämää. Heidän opetuksiaan pohditaan ruusuristiläisestä näkökulmasta.

Henkisten opetusten lisäksi Teosofinen Seura pyrki antamaan herätteitä 1800-luvun lopun tieteelle, jonka ajateltiin jopa olevan teosofian ”paras liittolainen”. Näyttää kuitenkin selvältä, että teosofian anti aikansa tieteelle jäi kovin vähäiseksi. Ehkä yllättäen teosofian ja tieteen rajapinta on kuitenkin ajankohtainen kysymys. Kuolemanrajatutkimuksen ja lasten jälleensyntymismuistojen tutkimuksen empiiriset löydökset ovat suurelta osin erittäin hyvin yhteensopivia teosofisten opetuksen kanssa. Ne viittaavat voimakkaasti siihen mahdollisuuteen, että ihmisessä on henkinen olemuspuoli, joka selviytyy kuolemassa. On ilmeistä, että tietoisuuden ongelmaa ei voi ratkaista pelkän aivotutkimuksen avulla, koska kuolemanrajatutkimus on tuonut esille näyttöä siitä, että tietoisuus voi toimia silloinkin, kun fyysiset aivot eivät ole toiminnassa. Muun muassa näitä kysymyksiä pohditaan luvussa *Tieteen ja teosofian rajapinta*.

Tässä kirjassa painetut artikkelit on yleensä julkaistu *Ruusu-Risti*-lehdessä, muutamat myös *Teosofi*- ja *Takoja*-lehdissä. Tarkat julkaisutiedot on esitetty artikkelikokoelman lopussa (olen jonkin verran muokannut

alkuperäisiä artikkeleja). Kiitän Ruusu-Ristin johtajaa ja *Ruusu-Risti* -lehden päätoimittajaa Jarmo Anttilaa, *Teosofi*-lehden entistä päätoimittajaa Sampsa Kuukasjärveä sekä *Takoja*-lehden päätoimittajaa Pentti Aaltosta myötämielisyydestä artikkeleitani kohtaan. Erityiskiitos kuuluu ystävälleni Jukka Lindforsille, joka on auttanut kaikissa artikkeleissani ja toimitti tämän kirjan julkaisukuntoon. Tässä julkaistut artikkelit sisältyvät laajempaan artikkelikokoelmaan, joka on saatavissa sivustolta <https://www.teosofia.net/e-kirjat/>.

Lämmin kiitos Minttu Harjulle kannen suunnittelusta. Suuret kiitokset kirjan oikolukijoille Paula Montolle ja Mauri Lehtovirrälle. Teitte tarkkaa työtä.

Nämä kirjoitukset ovat yritys tutkia teosofiaa ja tiedettä ruusuristiläisestä näkökulmasta. Toivon, että ne tarjoavat lukijalle ajattelemisen aihetta ja kannustavat omakohtaiseen tutkimiseen.

Kuopiossa Antin päivänä 30.11.2020

Antti Savinainen, FT

I Ruusuristiläistä teosofiaa

Näkökulmia jälleensyntymiseen

Johdanto

Voidaan perustellusti väittää, että jälleensyntyminen ja karman laki ovat tärkeimpiä modernin teosofian ja antroposofian esittämistä opeista. Usein kyllä sanotaan, että ne eivät ole mitään uutta, koska onhan niitä opetettu idän uskonnoissa, buddhalaisuudessa ja hindulaisuudessa vuosituhansien ajan. Kuitenkin teosofia toi jälleensyntymisen tulkintaan jotakin uutta: jälleensyntyminen nähdään positiivisena asiana, ihmisen kehityksen mahdollistajana. Perinteiset tulkinnat idässä taas näkevät jälleensyntymisen tietynlaisena kahleena, josta ihmisen tulee vapautua. Tähän pyrkii erityisesti buddhalainen arhatin tie, kun taas bodhisattva-buddhalaisuus tulee erittäin lähelle teosofista tulkintaa.

Tarkastelen tässä kirjoituksessa jälleensyntymisen prosessia lähinnä teosofisesta näkökulmasta. Jälleensyntymistä ei ole mahdollista ymmärtää erillään karman eli syyn ja seurauksen laista. Karmaa ja sen eri tulkintoja käsitellään seuraavassa luvussa.

Kuolemanjälkeinen elämä

Teosofian mukaan ihminen voidaan hahmottaa kolminaisena tai seitsenkertaisena olentona. Myös muunkinlaisia hahmotuksia tunnetaan. Kuolevainen persoonallisuutemme koostuu fyysis-eetterisestä ruumiista ja astraalis-mentaalista sielusta. Kuolematon meissä sisältyy henkeemme, jota teosofiassa kutsutaan korkeammaksi minäksi tai korkeammaksi itseksi. Kuolemassa jätämme fyysis-eetterisen verhomme ja elämme sielunmaailmassa aluksi karkeampien tunteiden alueella ja myöhemmin puhdistuneen tunteen alueella. Siellä ihminen käy läpi elämänsä lopusta alkuun ja kohtaa persoonallisuutensa alemman puolen. Puhdistusta seuraa lopulta toinen kuolema, joka on porttina persoonalliseen taivaaseen. Siellä hän elää elämänsä uudelleen alusta loppuun, tällä kertaa kokien taivaallista onnea.

Tämä taivas on aktiivista meditaatiota, jossa hän rakentaa itsensä uudelleen korkeimpien ihanteittensa mukaiseksi.

Taivaselämä huipentuu persoonallisen tajunnan yhtymiseen korkeampaan minään, jonka ihminen kuolemassa menetti. Yhteys korkeampaan minään säilyy kuolemassa vain siinä määrin, kuin se on elämän aikana syntynyt. Jos ihminen ei ole elämänsä aikana kokenut korkeampaa minäänsä, hän ei pysy enää tässä vaiheessa tajuisena, vaan persoonallinen tajunta haihtuu. Menneen elämän henkiset saavutukset liitetään elämän Kulaiseen kirjaan yhdeksi sivuksi, osaksi korkeampaa minää, joka näin kehittyä elämien myötä. Taivastilan huipulla on mahdollista tutkia menneitä elämiä henkiseltä kannalta ja myös nähdä ja suunnitella tuleviakin elämiä. Ihminen näkee, mihin hän on henkisenä olentona päässyt ja mikä taival hänellä on vielä edessään kohti täydellistä ihmistä. Hän näkee selvästi täydellisen ihmisen ihanteen ja haluaa syntyä uudelleen, jotta voisi kasvaa tätä ihanetta kohti. Paluu uuteen elämään uutena persoonallisuutena voi alkaa. Sven Krohnin (1982) runo kuvaa hienolla tavalla ihmishengen kokemusta jälleensyntymisen portilla:

Katselit kerran taivaiden korkeudesta maan elämää – seutua mihin syntyvä olit. Tiesi näit jo silloin ja ymmärsit, miksi sinun tulisi ihminen olla, se tieto aineeseen tuoda, joka välittömässä Ykseydessä on sinussa Sinä.

Ja niinkuin ukkosen jyrinä tai niinkuin metsien hiljainen humina tavoitti Ääni, täytti ja lävisti Sana: Muista!

”Minä muistan”, ah, lupasit silloin.

Miten helppoa luvata leväten autuudessa, ainaisen Hyvyyden helmassa: ”Harhojen keskellä soihtuna käyden, valoa tuoden, onnea luoden kaikkeni annan!”

Taivainen lupaus sielusi sinetti. Vieläkö muistat?

Toista on kulkea usvassa, maassa kohdata sielunsa toisena, kohdata halujen pyörre, intohimojen väkevä poltto, vastavoimien imu, ihmisten pilkka, vallan ja maineen himot ja pyyteet, nautinnon veto ja viiltävä tuska.

Taivainen lupaus, vieläkö muistat?

Totuutta maailma pelkää, valoa vihaa. Joka sydämen ääntä seurata tohtii alistumatta, on kurja, syttyköön hänelle rovio, poltettakoon!

Eksynyt sielu, miksi et lepoa saa. Vieläkö muistat?

Mitä teosofiset opit karmasta ja jälleensyntymisestä tarkoittavat?
Mitä ihmiselle tapahtuu kuoleman jälkeen?
Millaista on esoteerisen kristinuskon etiikka?
Entä onko tieteellä mitään yhteyttä teosofisten opetusten kanssa?

Antti Savinainen pohtii mm. näitä kysymyksiä
tässä artikkelikokoelmassa ruusuristolaisesta
näkökulmasta.

Savinainen on koulutukseltaan filosofian tohtori
fysiikan alalla. Hänen erityinen kiinnostuksen
kohteensa on tieteen ja teosofian rajapinta.